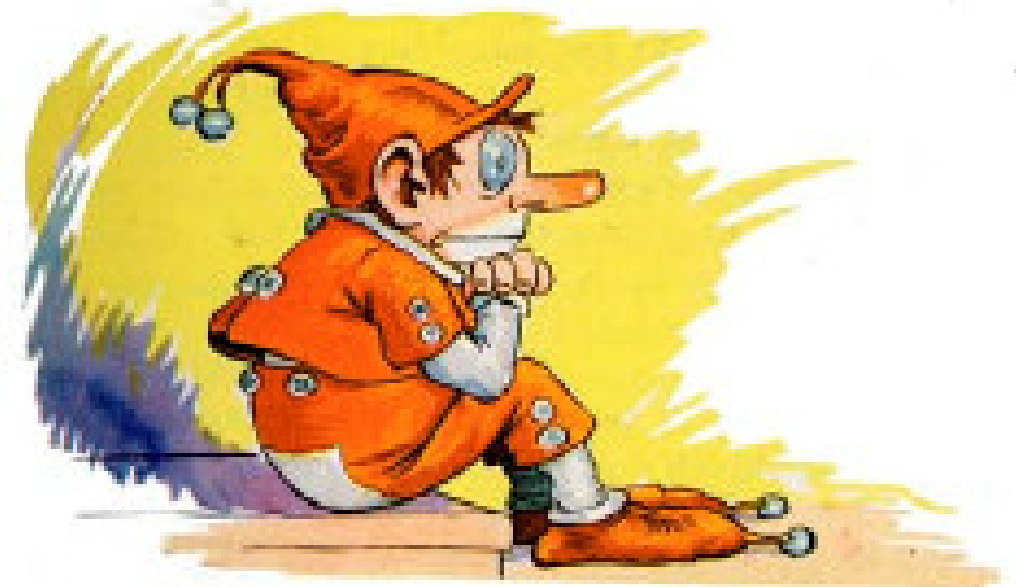

נקמתו של השדון הוקי

"אבוי!" קראה רותי סמרטוטי כשרני סמרטוטי, ויקי הקטן ומר עוגית נכנסו בחיפזון לבית ונעלו את הדלת אחריהם "מה קרה? אתם קופצים פה סביב הקערה בחדר כך שהבצק שלי לא יתפח והחיות הנחמדות שאני מכינה יהיו שטוחות לגמרי."

בדיוק אז השדון הוקי, בבגדים נטפי מי סודה, הגיע לדלת הבית.

"פתחו מיד!" קרא ודפק באגרופ על דלת הסוכר.
"אל תשימו לב עליו" אמרה הגברת עוגית "אולי ילך לו מכאן."

אך השדון הוקי לא התכוון לעזוב. הוא כעס על איש העוגית שהפיל אותו לתוך הבאר. "כשרק אתפוס את איש העוגית, אעשה ממנו לביבה. זה מה שאעשה!" הוא קרא דרך חור המנעול. "וי, הביטו" קרא רני סמרטוטי כשפתאום שמע מכה חזקה והביט סביב "ידו של איש העוגיות המסכן נשברה. כנראה היא נסדקה כאשר נתן מכה חזקה לשדון הוקי."
"טוב! טוב! טוב!" קרא השדון הוקי דרך חור המנעול "אני שמח שזה קרה לו וכאשר אתפוס אותו אשבור לו את יתר הידיים והרגליים. אפילו את ראש העוגית שלו!"
"תתבייש השדון הוקי" קראה רותי סמרטוטי "אני עוד מעט אתקן את ידו של מר עוגית בדובשה והוא יהיה כמו חדש."
וכך היא באמת עשתה. זה לקח לה רק שלוש דקות. כל הזמן הזה השדון הוקי דפק ודפק בדלת בכול כוחו.
"זה הכל אשמתה של רותי סמרטוטי" הוא קרא כשהפסיק לדפוק לרגע.
"טיפש!" ענתה לו רותי סמרטוטי.
"אשב כאן, על מפתן הבית, עד שתעשו רעבים ותצטרכו לצאת" אמר השדון הוקי כשהתיישב שם.

"תנו לו לשבת כמה שרק רוצה" לחשה רותי סמרטוטי לכל היתר "ככל שישב יותר בבגדיו הרטובים, כך קשה יותר יהיה לו לנוע כשינסה לקום שוב!"

ובזמן שהם חיכו שהשדון הוקי ידבק למפתן הדלת, רותי סמרטוטי מילאה את תרנגולות עוגה בצמוקים ואגוזים כתושים ובגלידה והגישה אותם לכולם, אפילו לחתולון עוגית הקטן, זה עם עיני קינמון. וכל הזמן הם צחקו מהשדון הוקי שישב על המפתן ובסוף נרדם שם.

"ניתן לו לישון בשקט" לחשה רותי סמרטוטי "כשיתקשה לגמרי נוכל לקשור אותו ונביא אותו הביתה. אז כבר לא יטריד אותנו יותר."

באמת דומה היה שהשדון הוקי ישב שם זמן רב, כי הם שמעו את הנחירות שלו עם "שוווף!" "שוווף!" אחרי כל נחירה.

זה נשמע כל כך מצחיק שתותי הקטנה התחילה לצחוק וזה הצחיק את לימון הקטן ואת רותי סמרטוטי ואת רני סמרטוטני ובסוף גם את מר וגברת עוגית. והם צחקו כל כך שכלב העוגית הקטן התחיל לנבוח.

אלא שכלבי עוגיות לא נובחים כמו גורי כלבים רגילים, כאלה שמכרסמים עצמות ואוכלים תפוחי אדמה מטוגנים ומשהו כזה. כלבי עוגיות נובחים בדומה למשהו

כמו "סקוובו! סקוובו!" ונדמה היה שכלב העוגית הקטן רצה לספור עד מאה, כל כך הרבה זמן הוא נבח. בסוף זה העיר את השדון הוקי.

"אבו! איזה יצור מפחיד זה יכול להיות" שאל השדון הוקי את עצמו. הוא עוד מעולם לא שמע כלב עוגית נובח. באמת, רק מעטים מאוד שמעו זאת בכלל. הוקי נבהל.

"אני חושב שמוטב לי לרוץ הביתה, ולחזור בפעם אחרת" הוא אמר כשניסה לקום על רגליו. אך ככל שניסה לקום חזק יותר, כך חזק יותר נדבק למפתן הסוכר של הבית. השדון הוקי משך ומשך. ופתאום נשמע "פופ" חזק וכל מסמרי הסוכר יצאו ממקומם. הוקי עף לאוויר והתגלגל שלוש פעמים. ואז, עם מפתן הבית מודבק אליו ודופק בו בכל צעד, השדון הוקי רץ דרך החצר וקפץ מעל חומת הגן.

כשבובות הסמרטוטים וידידיהם שמעו שהוקי בורח, פתחו את הדלת וצעקו וצחקו וגור עוגית כלבים רץ אחריו ונבח בצורתו המוזרה.

השדון שלא העז להביט אחורה חשב שיצור מפחיד כלשהו רודף אחריו ומרביץ לו, כל פעם שהמפתן הכה לו בישבנו.

כשכלב העוגית הקטן גירש את השדון רחוק מספיק, הוא חזר לבית ותוך שמחה נפנף בזנבו כל כך חזק שזה נשבר לו בסוף. רותי סמרטוטי הצטרכה להדביק לו את הזנב חזרה עם דובשה דביקה.

"תפסיק לנפנף בזנבך, עד שיתייבש" הזהירה אותו. "בואו עכשיו לגשר הסוכר לראות איך מי סודה זורמים מעל אבני הסוכריות" הציע להם מר עוגית.

"אתם לכו לכם ואני אשאר ואשגיח על המאפה שבתנור" אמרה רותי סמרטוטי. אבל רני סמרטוטי אמר "לא רותי סמרטוטי. את עוד לא הספקת לראות כלום. לכי את ואני אשאר לשמור על התנור ואוציא את המאפה כשיהיה מוכן."

וכך קרה שרני סמרטוטי היה לבדו בבית העוגיות כאשר השדון הוקי חזר.

רני סמרטוטי ישב ליד התנור זמן רב וכמעת ונרדם כשפתאום הרגיש ריח עשן. הוא קפץ על רגליו ופתח את דלת התנור.

ענן עשן סמיך יצא מהתנור. הוא לא פגע בעיניו של רני סמרטוטי כי אלה עשויות היו מכפתורים. רני סמרטוטי מהר הוציא את המגש עם עוגיות תרנגולות וברווזים שנחרכו. הוא השליך אותם דרך הדלת בדיוק כשהשדון

"מה עשית כאן, רני סמרטוטני" רותי סמרטוטי רצתה לדעת כשחזרה יחד עם ידידיה.

"כנראה נרדמתי" ענה רני סמרטוטני "וכשהרגשתי שהעופות נחרכו זרקתי אותם דרך הדלת."
"והשדון הוקי רץ מולנו כמו רוח" צחק ויקי הקטן "עם עוגית ברווז על אפו. היית צריך לראות איך הוא רץ!"
"אז כנראה ישנתי חזק, כי לא ראיתי בכלל את הוקי"
אמר רני סמרטוטני.

מר עוגית וגברת עוגית שמחו מאוד כשראו א הפרה היפה ואת החזירים השמנים. ואז רותי סמרטוטי שמה סוכריות לעיניים של החיות והעמידה אותן על רגליהן. הפרה השמיעה "מווו!" בקול רך והחזירים נחרו בצלילי עוגה. רותי סמרטוטי, רני סמרטוטני, ויקי הקטן

ומשפחת עוגית הוציאו את החיות לגינה.

"אהא!" קרא השדון הוקי כשקפץ מעל גדר הסוכר "רק תראו לי את רני סמרטוטני! תראו לי אותו! הוא זה שזרק את התרנגולת החמה אל האף שלי. אעשה ממנה מרק אטריות."

"זו לא הייתה תרנגולת" אמר ויקי הקטן "אלא ברווז עוגית. ראיתי איך רצת כשהוא תלוי על אפך! זה היה מצחיק!"

הוקי ניסה להיכנס פנימה. עוגית ברווז אחת נדבקה לאפו הארוך של הוקי. בזעקה רמה הוקי הסתובב ורץ מהר עד שנעלם אחרי הסככה.

כשרני סמרטוטני הסתכל שוב לתנור מצא שרק עוגיות העופות נחרכו ואז הוציא את עוגית הפרה ואת עוגיות החזירים ושם אותם על השולחן לקירור.

"כשרותי סמרטוטי תחזור היא תשים להם סוכריות לעיניים והם יראו כמו חיים" אמר לעצמו. הוא התיישב שוב בכיסא וחיכה שהאחרים יחזרו הביתה.

ארוחת הערב.

בדיוק כשרותי סמרטוטי הכינה בצק לעופות וגברת
עוגית שמה קנקן עם סירופ דולב על השולחן, נשמעה
קריאה מהגן.

זה היה הילד הקטן לימון שקרא. תותי הקטנה לא יכלה
לקרוא כי השדון הוקי שם את ידו על פיה ורץ אתה
מהגן.

"הה.. הה.. הה...!" קרא השדון הוקי מעל כתפו "אמרתי
שאתנקם!"

"אחריו!" קרא ויקי הקטן וכולם רצו לדלת. אך שם נדחפו
כולם כי רותי סמרטוטי, רני סמרטוטי, ויקי הקטן, ומר

"בכל אופן אני אתפוס את רני סמרטוטי ואקח אותו
הביתה. לא תראו אותו יותר!" זעק הוקי.
אבל הוא טעה, כי כאשר הוא ניסה לקפוץ ולתפוס את
רני סמרטוטי, פרת העוגית גלגלה את עיניה ואמרה
ברוך "מווו!" אבל זה היה רק כדי להטעות, כי אחר כך
הרימה את ראשה, לקחה את הוקי על קרניה ונשא אותו
דרך הגן עד הגדר, בלי שרגליו נגעו לאדמה. ואז, ליד
גדר הסוכר, בעטה ברגליה, נתנה דחיפה בראשה
וזרקה את השדון הוקי מעל הגדר לתוך שיחי אוכמניות
שם. אחר כך חזרה לידידיה עם חיוך על פניה כאילו
אומרת "האם זה לא היה משעשע?"
"רק תחכו!" ילל הוקי "אני עוד אחזור. שימו רק לב!"
"הה! ומה תעשה?" רצה לדעת רני סמרטוטי.
"עוד מעט תגלה!" זעק השדון הוקי.
"באמת הוא יצור מאוד לא נעים. עוד לא פגשתי כזה"
אמר ויקי הקטן "מוטב שנתעלם ממנו."
"זו באמת הדרך הטובה ביותר לגבי יצורים לא נחמדים"
הסכימה רותי סמרטוטי "בואו ונכנס הביתה. אני רוצה
לעשות עוד כמה עופות בשביל גברת עוגית."
וכולם, פרט ללימון ותותי הקטנים נכנסו הביתה. הילדים
נשארו בגינה כדי לקטוף זר פרחי סוכריות לשולחן

אך ככל שנח הוקי יותר, כך הוא נעשה רעב יותר. "אם לא אוכל עכשיו, אינני יודע מה אעשה" אמר. בינתיים רני סמרטוטני, ויקי הקטן ולימון הקטן התקרבו אליו. הם ראו שהוא יושב ונח. "נתגנב בשקט מאחור" לחש לאחריים רני סמרטוטני "ואז נקפוץ עליו בצעקה גדולה. השדון הוקי יחשוב שזו חיה כלשהי שמתנפלת עליו, ולפני שיתאושש נחטוף את תותי הקטנה ונברח."

עוגית וגברת עוגית באו ביחד, ומר עוגית וגברת עוגית נשברו, וויקי הקטן דרך על רגלו של מר עוגית ושבר אותה גם כן. "אבוי לי!" קראה רותי סמרטוטני כשראתה את הנזקים "אנו לא יכולים להשאיר כך את האנשים הנחמדים האלה! צריך לתקן אותם!" "בזמן שאת מתקנת אותם, ויקי הקטן ואני נרוץ אחרי השדון הוקי ונציל את תותי הקטנה" אמר רני סמרטוטני. "ואני אבוא אתכם" קרא לימון, הילד האמיץ. "אני רק מקווה שהוקי לא יעשה רעב ולא יאכל את הילדה החמודה" אמר רני סמרטוטני כשהם רצים אחרי השדון. "גם אני מקווה לכך" ענה ויקי הקטן "אבל הוא עלול לנגוס ממנה. אני בקושי התאפקתי מלנגוס בה כשהייתי רעב. אני אוהב עוגיות תות. אך מובן שלא הייתי עושה דבר כזה." "בוודאי לא" הסכים אתו רני סמרטוטני. הוקי התעייף אחרי שרץ הרבה זמן. הוא התיישב על האדמה כדי לנוח. "וי! אני רעב!" קרא. תותי הקטנה לא הזכירה לו, כמובן, שהיא עשויה מעוגית, כי אחרת היה מתחיל לנגוס בה, וזה היא בוודאי לא רצתה.

בינתיים השדון חשב רק כמה שהוא רעב ולא שמע את
רני סמרטוטני, ויקי הקטן ולימון הקטן עד שקפצו עליו
בזעקת "בווווו!!" גדולה. הוא חשב שזה האולי-גאולי או
משהו נורא אחר וקפץ שני מטר באוויר ואחר כך רץ
שמונים ושלושה מטר עד שעצר. ואז היה כבר מאוחר,
כי רני סמרטוטני תפס את תותי הקטנה ורץ אתה
הביתה.

כשהשדון הוקי ראה שלא יוכל לתפוס יותר את רני
סמרטוטני, את ויקי הקטן ואת לימון הקטן, הוא התיישב
חזרה והתחיל לבכות ולילל עד שאפו נעשה אדום.